

novi glas

Časopis Hrvatskoga akademskoga kluba

25 ljet pad željeznoga zastora

Retrospektiva s Nikolom Benčićem

Djelatno iskustvo za studente

Poboljšaju praktikum ili volontarijat šanse na djelatnom tržištu?

DM 2014

Slike Dana mladine 2014.
u Koljnofu

- 03** **Uvodni članak**
- 04** **Voices of Europe i 30 ljet prava za Rome u Ohridu**
- 05** **Hrvatski jezik po maturi**
- 07** **Dan mladine prez mene**
- 09** **Slike Dana mladine 2014**
- 12** **25 ljet pad Željeznoga zastora**
- 15** **Zajačimo si!**
- 15** **10 pitanja Rubenu Dimitri**
- 16 - 19** **Praktikum i volontarijat:
Djelatno iskustvo za studente**
- 16** **Generacija Praktikum**
- 17** **Praktikum je očvrstio nakanu**
- 18** **Stručna praksa u Zagrebu**
- 19** **Volontarijat**

Vlasnik i izdavač

HAK. Hrvatski akademski klub
Schwindgasse 14 /4. 1040 Beč

Tel: 0043 (0)1 - 504 63 54
Fax: 0043 (0)1 - 504 63 54 9
E-mail: info@hakovci.org

Glavni urednici

Viktoria Wagner
Florian Wagner
novi.glas@hakovci.org

Suradniki

Franz Lukas Gupper
Maria Kornfeind
Dolores Miličić
Rejzka Lipičec
Daniela Kulovits
Dr. Nikola Benčić
Matthias Wagner
Katja Wukovits

Korektura

Zrinka Kinda

Layout

Nikola Znaor

Tisak

Wograndl Druck GmbH.
Druckweg 1
A - 7210 Mattersburg

Ekspedit

Motivirani HAKleri

Gefördert aus den Mitteln der Volksgruppenförderung
des Bundeskanzleramtes

Draga štiteljica, dragi štitelj!

U ruka držiš drugi Novi glas ovoga ljeta. Najti ćeš u njem različite teme: historijski pogled na ljeto 1989., servis za studente, slike Dana mladine, izvještaj Roma eventa, word-rap s pjevačem „Rubenom Dimitri“ i puno drugih stvari. Ali glavna tema je dvodijelna serija o djelajućim studentima, ku ćemo početi u ovom izdanju Novoga glasa.

Da su študentice i študenti dandanas lijeni i samo žive na troški roditeljev ili države – to je još svenek jako rašireno mišljenje. Ali mi znamo da je istina druga. Sve već študentov djela uz študij ili apsolvira praktikum ili volontarijat, da si moru polipšati život, birati praksu u poslu i uza to u idealnom slučaju još zaslužiti pinez. Fokus prvoga djela smo stavili na praktikume i volontarijate u domaćoj državi i u inozemstvu. Imidž praktikuma nije dobar, veli se da su praktikanti neplaćeni radnici, samo kuhaju kavu i kopiraju nešto za šefa i da se študenti samo iskoristu. Novi glas je pitao četire mlade ljude ki apsolviraju ili su završili praktikum ili volontarijat za svoje mišljenje. Oni znaju da to nije uvijek lako. Ali ipak mislu da njev trud nije zaman. Oni opisuju što su očekivali kad su počeli i kakove dodatne šance vidu kad su završili odnosno kakove prednosti su imali kroz njev angažman. U dojučem izdanju ćemo vam predstaviti študente ki djelaju uz študijum.

Drugo težišće ovoga izdanja je pad željeznoga zastora. Puno se je pisalo i govorilo o toj tematiki u ovom ljetu 25. obljetnice. Zato smo pitali dra Nikolu Benčića da nam da peršonski uvid kako je on doživio to vrijeme.

Kao tradicionalno po Danu mladine imamo opet galeriju slik u sredini magazina. Ako ste bili onde se morete znamda najti na koj toj slici, ako niste bili onde morete viditi što ste zamudili.

Moramo priznati da ovoljetni Dan mladine – po broji pohodnikov – nije bio najuspješniji. Matthias Wagner piše u svojem komentaru što on misli što su slabosti ove priredbe i kako ju opet atraktivirati.

HAK je opet sudjelivao pri Voices of Europe, ovput je bio u Ohridu u Makedoniji. U isto vrijeme, na istom mjestu je i bio seminar pod geslom 30 ljet prava za Rome. Marija Kornfeind izvješćava o ovi priredba.

Novi semestar se je počeo, za neke je ovo i prvi semestar uopće u študijumu. Tako su se i počele gradišćanskohrvatske vježbe na slavistiki bečanskoga sveučilišća pod imenom „Gradišćanskohrvatski: Analiza književnih i stručnojezičnih tekstov za podučavanje“. Za sve one ki kanu posjetiti ove vježbe, a nisu študenti Sveučilišća Beč, imamo pripravljeno upute kako se morete ipak najaviti na vježbe. Kažemo i opće mogućnosti učenja hrvatskoga jezika po školi.

HKD je predstavio novi app za mobilne telefone i tablet-komputore, a to digitalnu varijantu poznate pjesmarice „Zajačimo si“. S tim je „stara baba HKD“ prvo hrvatsko društvo ko hasnuje ove nove medije. Mi smo app za vas testirali.

Ufamo se, da imamo zanimljive teme za vas!

Vaši,

Viktorija & Florian Wagner

Voices of Europe i 30 ljet prava za Rome u Ohridu

Mladina europskih narodnih grup (MEN) je od 11. do 17.8.2014. priredila dva seminare u Ohridu u Makedoniji, naime, „Voices of Europe“, kot i seminar pod geslom „30 ljet prava za Rome“.

Obadva seminare je priredio MEN u kooperaciji s omladinskom organizacijom Vlahov u Makedoniji i s organizacijom za razvitak romskoga društva u Makedoniji „Sumnal“.

Ukupno je sudjelivalo 80 mladih ljudi iz cijele Europe. Hak su zastupali Florian Pauer, Dijana Jurković, Konstantin Vlašić i Lukas i Maria Kornfeind.

Cilj seminara „30 ljet prava za Rome“ je bio: Naučiti se već o situaciji Romov i razviti strategiju za MEN kako s njimi postupati. Do sada je samo jedna organizacija Romov član MEN-a. Sudionici su se u različni djelaonica mogli informirati o školstvu, pravnoj situaciji, socialnoj integraciji itd.

Pri ti djelaonica je sudjelivalo 30 mladih Romov. MEN trenutno sastavlja takozvani „White paper“ u kom će biti i jedno poglavlje o Romi. Drugi seminar, ki se je istodobno održao u Ohridu, je „Voices of Europe“, tajedan jačenja, pri kom su se sudionici naučili jačke u 8 različni jezici, naime, danski, hrvatski, nimški, retoromanski, romanes, slovenski, sorbski (lužičkosrpski) i vlaški. Na koncu tajedna su nastupili na glavnom trgu Ohrida.

U „Voices of Europe“ su prvi put bile uklopljene radionice interkulturalne učnje. Cilj tih radionic je bio da sudionici bolje razumu jačke manjin ali i zajedništvo i razlike med kulturami. Ovo su načinili pri različni zadaća, igra i diskusija. Pri tom su pokušili razviti i nove programe i priredbe, ke bi MEN mogao upeljati.

Uz dnevno jačenje i pohadjanje djelaonic je bilo i izletov u Bitolu i u Prilep, kade su sudio-

niki poiskali romska naselja, da se na licu mjesta informiraju o problemi i situaciji romske manjine. Pohodili su centre romskog društva Sumnal, kade su mogli pratiti tečaj i dostali pregled o njihovi raznoliki programi za naobrazovanje dice ali i odrašćenih. Po sebi razumljivo je bilo i slobodnoga vrimenta za razgledjivanje grada Ohrida i kupanje u prelipom jezeru.

Maria Kornfeind

MEN na Danu mladine

Jako nas je veselilo da je odbor MEN-a sljedio našemu pozivu i održao svoju odbornu sjednicu od 5. do 7. septembra na Danu mladine u Koljnofu. Geslo ovoga Dana mladine, „Pod skupnim krovom“ se je dobro ponudilo da se je MEN mogao predstaviti, pokidob da ovo ljeto svečuje svoju 30. obljetnicu.

Pad željeznoga zastora ovo ljeto nije samo za gradišćanske Hrvate, nego i za MEN i za Europsku Uniju velika tema. Prezident MENa, Matic Germovšek, komisarica za komunikaciju Rejzka Lipičec i komisar za politiku naš Konstantin, su koristili workshop subotu otpodne da prezentiraju MEN i manjinsko djelovanje gostom Dana mladine.

Glavne teme odborne sjednice su bile evaluacija prošlih projektov ali i planiranje dojdutih projektov ovoga ljeta i plan djelovanja za 2015. ljeto. Izvan toga je odbor diskutirao o situaciji u uredu MENa i o financija.

Maria Kornfeind, Viktorija Wagner

Slike su napravile Rejzka Lipičec i Maria Kornfeind

Universität
Wien

mitbelegend
Österreich

Status:
Erschaft:

Hrvatski jezik po maturi

TE
UN
WI
Vier

Studienbestä
Für das Wintersem
Zur Vorlage bei:

U naši škola u Gradišću imamo dvojezičnu nastavu ili jednostavno učimo hrvatski jezik. Neki imaju hrvatsku nastavu do mature, neki ali samo do završetka osmoga stepena. Neki bi ali dalje gajili svoju jezičnu kompetenciju. Oni ki po maturi počnu študirati imaju mogućnost da to činu. Naravno: i svi drugi imaju mogućnost da uču (gradišćansko-)hrvatski po školi, ali u ovom članku vam kanimo predstaviti kakove (dodatne) opcije se nudu študentom (u većem i manjem okviru).

Stammdaten

Herr

Oni ki študiraju slavistiku u glavnom študiju ne moraju imati skrbi da nemaju dost hrvatskih nastavov u študijumu. Zato u ovom članku željimo pokazati svim drugim studentom kakve opcije imaju da ipak gaju svoju hrvatsku jezičnu kompetenciju.

Poiskati pojedine nastave na sveučilišću

U mnogi kurikulumi na sveučilišću je jedan dio rezerviran za slobodne predmete (ili čisto slobodno ili barem u neki granica slobodno). Tako se nudi nekim opcija da upletu nastavu hrvatskoga jezika u svoj študijum.

Ali iako nimate mogućnosti da koristite hrvatske nastave za kurikulum, ipak morete posjetiti nastave hrvatskoga jezika.

Za sve opcije koje predstavljamo valja: Prije nego izaberete nastavu koju kanite posjetiti, kontrolirajte da li nisu rezervirane posebno za studente iz nekoga posebnoga študijuma.

Nastave na „svojem“ sveučilišću

Ako je glavni študijum na istom sveučilišću kot neka hrvatska nastava onda nije komplicirano: Najaviti, najaviti i posjetiti - gotovo!

Sveučilišće Beč i Sveučilišće Graz naravno nudu velik broj hrvatskih nastavov ar imaju Institut za slavistiku. Šveučilišće za gospodarske studije u Beču isto nudi nekoliko nastavov , ali naravno samo na standardno-hrvatskom jeziku.

Sveučilišće za tehniku u Grazu nudi „Hrvatski za tehničare“ u već stepeni, ali isto samo na standardno-hrvatskom jeziku. Sveučilišće za tehniku u Beču ima nekoliko jezičnih nastavov, ali nijednu za hrvatski.

Nastave na „tudjem“ sveučilišću

Ako sveučilišće glavnoga študijuma ne nudi hrvatske nastave, ipak je moguće posjetiti nastave. Mora se koregistrirati na drugom sveučilišću (nimški terminus je „Mitbeleger - mitbelegen“). To nije jako komplicirano, zato ćemo kratko objasniti proceduru:

Koregistracija na primjer na Sveučilišću Beč

Na Sveučilišću Beč su med drugim nastavami i poznate „Gradišćanskohrvatske vježbe“. Kanimo vam predstaviti, kako lako i brzo se koregistrira na ovom sveučilišću. Na svi drugi sveučilišća je procedura slična.

Za koregistraciju na ovom sveučilišću valjaju neki preduvjeti:

- Študijum na nekom austrijskom sveučilišću (veleučilišće [FH] nažalost ne valja)
- Dokaz absolvirane STEOP-faze (za sve ki su počeli po zimskom semesteru 2011.) ili dokaz absolviranja 15 ETCS-ov (za sve druge) na sveučilišću glavnoga študijuma
- Prinos za ÖH jur mora biti uplaćen (status glavnoga študijuma mora biti „fortgemeldet“)

Svi ki ispunu ove preduvjete moraju još riješiti ove točke:

1. Registrirati se online ako još ne postoji account
2. Poslati
 - a. „Studienblatt“ (Terminus za dokaz što se študira i što je status studija, nije govor o potvrdi študijuma, „Studienbestätigung“)
 - b. kopiju studentske iskaznice
 - c. dokaz absolvirane STEOP-faze ili 15 ETCS-ov na referat za dozvolu za študijum, isključivo pismeno (putem maila mitbelegung.zulassung@univie.ac.at, faxes, pošte ili baciti u poštanski boks kod referata)
3. Kontrolirati online da li je unet-account jur aktiviran
4. Ako je account aktiviran: Gotovo! Sada se još mora najaviti za nastavu.

Svaki semestar se mora ponovo poslati dokaz absolviranja STEOP-faze ili 15 ETCS-ov ili „Studienblatt“.

Opširnije informacije morete najti pod <http://studentpoint.univie.ac.at/zum-studium/mitbelegung/> (nažalost samo po nimšku i en-

glesku). Koregistracija na drugi sveučilišća je slična. Dok je u Beču samo potribno da se registrira, Sveučilišće Graz, na primjer, prosi dokaz da se nastava, ka se želji posjetiti, ne nudi na sveučilišću glavnoga študija.

Študenti na veleučilišću (FH)

Študenti na veleučilišću nimate mogućnosti koregistracije na sveučilišću. Ili imaju opciju da njev FH nudi hrvatske nastave ili da posjetu tečaje drugih institucijov, na primjer u centru za jezike sveučilišća Beč. Študenti dobenu 25% popusta.

Florian Wagner

Dan mladine prez mene

Drugi štiteљи, danas Vam pišem pod svojim imenom, a ne kao jedna satirična figura. To zbog toga velim, ar ne kanim da se ovo satirično misli, iako će morebit neki ciničan ili sarkastičan komentar biti u tekstu.

Sigurno se pitate, zašto ja ne pišem ov tekst za Glasilo, ar sam zaposlen kod HKD-a. Odgovor je jednostavan: Po danu sam sekretar HKD-a, ali kad noć dohadja nastanem opet študenat (ili po nazivu moje naobrazbene ustanove "školar", ali to su detalji...).

Kad sam danas na večer došao od moje večerne nastave, surfao sam na stranici Hrvatskih novin. Bit ću iskren: Željio sam gledati slike Apprezentacije, i je li na slika ionako dost dobro izgledam. Nažalost nije bilo slikov.

Kad sam jur bio na stranici pročitao sam "Moje mišljenje" Petara Tyrana. Ki me pozna, ta zna da ja normalno nisam istoga mišljenja kao glavni urednik, ali ov put moram reći, da je u glavnom dobro analizirao. U članku pod naslovom "O DANU MLADINE svenek i na novič treba razmišljati i obnavljati!" pisao je o malom broju publike na Danu mladine u Koljnofu.

Prije nego idem na one teme, kade se slažem s njegovim mišljenjem, željim još kratko napomenuti, kade se ne slažem:

Prvič, ne mislim da je Koljnof "mrtvi kut". Predselo (Vorort) bivšega designiranoga glavnoga grada Gradišća se ne more tako zvati.

Drugič, feštu u Pandrofu zvati "mali DM", samo kad je jedna grupacija nastupila, ka ima dvi, tri hrvatske jačke u programu je uvređivanje Dana mladine.

Tretič ne dilim mišljenje, da uspjeh različnih hrvatskih feštov širom Gradišća bazira na iskustvu bivših HAKovcev (čudi me, ar mene su svenek pokusili osvidočiti od kreda "jednoč HAKovac, uvijek HAKovac"). Prije nego sam po prvi put sudjelivao kod organizacije jednoga Dana

mladine sam imao jur većjetno iskustvo kod organizacije pinkovske "Freiluftparty", a onde je puno već ljudi nego na Danu mladine. Zašto se o HAK-u govori i piše, da bi bio jedini izvor "inteligencije" gradišćanskih Hrvatov? Morebit je ta imidž i jedan uzrok za to, da sve manje ljudi sudjeluje u HAK-u iako je sve već študentov. Takov odziv nikako adekvatno ne opisuje otvorenu i srčenu atmosferu u krugu aktivistov.

Prije nego sada dalje analiziram, željim iskreno priznati, što sam jur morebit kroz naslov ispunio: Ja ovo ljeto nisam bio na Danu mladine. Mislite si, što ćete, ali zapravo me to za ovu analizu predestinira. Ja znam, zašto se NE ide na Dan mladine.

U subotu sam bio na jednoj priredbi, od ke vrsti je sada čuda na prvi vikend u septembru: Na piru. Zadnje ljeto je bio u sridnjem Gradišću u dvi seli na ta dan pir a i ovo ljeto je još bio jedan na Poljanci. Termin Dana mladine je očividno jako obljubljen kod zaručenih. To su djelomično ljudi, ki su Hrvati, i tako vežu rodbinu, čiji mladi kotrigi bi sigurno išli na Dan mladine i bili motivatori za druge. Izvan toga je kod nekih ljudi još tako, da si držu seoske navade kod pira. Te navade moru povezati mladinu cijeloga sela za cijeli vikend.

A što je bilo u petak? Iskreno: Ako idem u subotu na pir, onda se ne ću dan prije voziti kroz noć iz juga u druge pokrajine Gradišća. Slično zdvanje iz sjevera ili sredine Gradišća ne razumim. Po tajednu uživam vaše autopute, kad se vozim med Bečom i Želznom. Od toga na pravom "mrtvom kutu" na jugu Gradišća samo moremo sanjati.

Što se tiče solidarnosti: Ovde moram Hrvatski Jandrof braniti. Kroz mnoge prinose u Hrvatski novina smo se naučili važnost seoske kirte. Hrvatski Jandrof ima ta vikend, kada se sada organizira Dan mladine, kirtu. Ne moremo potribovati da se onda, kad se tradicionalno vraćaju svi u svoje selo, opet dalje vozu na Dan mladine.

Ali dost isprikov, željim korak po korak iskati uzroke, zašto ljudi ne idu na Dan mladine. Prvi uzrok se je kroz prethodne odlomke jur našao: Termin. Moramo premišljavati o tomu, je li nije morebit boljih terminov. Ne

samo kirte i piri su problemi na tom vikendu. Dica su onda jur u školi. U vrimentu, kade nam školarice, šestoga razreda povidaju, da se moraju svaki vikend učiti, ar imaju vrijeda maturu, je to morebit isto uzrok za slabi pohod (haha...).

Uzrok za slabi pohod je morebit i program. Iskreno: Ako program paše, onda ću se i voziti iako je naporno. Nije jednostavno sastaviti program. Strašno dugo se diskutira o tomu ke grupe ćedu nastupiti.

U zadnji ljeti se je u sridnjem Gradišću etablirala jako šara muzička scena i stvorilo se je mnogo novih grupov. Člani i simpatizanti potribuju (mislim do neke mjere i pravo), da bi se ovim grupam dalo nastupiti na Danu mladine, tako da bi se predstavili širjoj publiku.

Isto tako si želju člani ovoga muzičkoga pokreta, da bi HAK pozvao i njeve muzičke pelde iz bivše Jugoslavije (Pišem to zbog toga tako, ar se to kod mladih već ne ograničuje na Hrvatsku i BiH). Tako se je etablirao takozvani "alternativni večer". Sigurno, ove grupe imaju svoju vjernu publiku, ka onda cijeli nastup pred pozornicom skače, ali to ne more napuniti šator ili dvoranu.

Na svaki način bi se jedan novi bend morao kombinirati na večer s jednom formacijom, ka je jur poznata. Tako more nepoznati od publike poznatoga profitirati. Uz to bi bilo jako lipo, ako bi se etablirala grupa, ka kroz svoje jačke pokriva ukus već generacijov i širinu publike.

Za mene je bilo teško napisati ovu kritiku programa. Mislio sam na one, ki velu "na Danu mladine se ide, kad je Danu mladine, a ne zbog muzike" ili "ov bend je najbolji, većina to jednostavno mora razumiti".

Svako ljeto kod diskusijov za program to ili nešto sličnoga čujem od nekoga. Mi smo kroz takovo ponašanje sami krivi, da stojimo u pol praznom šatoru ili dvorani. Ako ne željimo kapirati, da drugim muzikalni ukus ne moremo diktirati, onda ne zaslužujemo ništ drugačijega, nego sve manje pohoda na Danu mladine.

Obično se ne ganem iz mojega kuta, kade sve morem pregledati i morem pisati kako sve krivo biži. To je jako ugodna pozicija. Kritizirati, bez da se sam za nešto moram skrbiti. Danas kanim jednoč neke ideje predstaviti, kako bi se Danu mladine mogao opet atraktivnije oblikovati.

Glavni problem je za mene koncept s dvimi večeri. Neki ljudi još uvijek fantaziraju, da množstvo mladine dotanca u petak s puno veselja u selo Dana mladine i onde ostane do nedilje. U realitetu je tako, da se po programu izabere jedan večer, i na toga se onda vozi. Kroza to se stane, da nikad nije "ta" dan, kade su svi skupa. Oni ki rado slušaju "progressivne"

bende, dojdou u petak i bojkotiraju subotu. Oni, ki ništ ne moru početi s alternativnom scenom dojdou pretežno u subotu. Predlažem zato sljedeći koncept:

U petak neka bude dan dolaska za one, ki kanu kempirati. Na mjestu kempa neka bude na večer muzika iz konzerve (DJ ili tako nešto). U subotu neka bude u toku prije podneva dolazak za one, ki želju biti uključeni u športski i kulturni program subote.

Kratko prije objeda neka bude službeno otvaranje. Po podnevu neka slijedu športske aktivnosti, diskusije, izložbe itd. Neka prve grupe, ke još nisu tako poznate, počnu jur oko šest uri s programom na pozornici, ka bi mogla biti i na otvorenom.

Na večer neka oni dojdou, ki samo želju na zabavne koncerte. Onde neka nastupi poznata grupa/pjevač/pjevačica. Za dodatne grupe večera se moru i alternativne grupe uplesti u program. Tako ne bi imali segregaciju izmed petka i subote. Nedilja neka ostane, kako je do sada bila. Ne smimo pozabiti, da je Danu mladine prije i bio samo jedan dan.

Nešto novoga bi bila i inovativna lokacija. Zapravo još nije bio Danu mladine onde, kade je po broju najveć gradišćanskih Hrvatov. Zašto se ne bi organizirao Danu mladine u Beču?

Ako nismo mi kao HAKovci otvoreni prema novim idejam, gdo onda neka bude? Sigurno, takozvani stari ili bivši HAKovci bi psovali. Ali nije to izazov za mladinu? Željimo i mi sada djelovati po §1 nepisanoga ustava gradišćanskih Hrvatov: "to je jur uvijek tako bilo".

Prije nego završim ov članak, kade opet pišem, da su svi na krivom putu osim mene, željim još jednoč skočiti na temu "mali DM". Istina je, da je sada po seli čuda (hrvatskih) priredbov. Neke na isti dan u susjedski seli. Kroza to se publika podili na male priredbe a kvalitativne i kvantitativne velike priredbe se već ne moru organizirati, ar je riziko velik, da ostane prez publike.

Po sličnoj peldi jur desetljeća dugo biži djelovanje na kulturnom i društvenom sektoru gradišćanskih Hrvatov. Čuda inicijativov se napravlja od takozvanih "jedan-muž-društav", ka se ne koordiniraju s drugimi i držu samo svoje za važno i pravo. Za mene je to glavni uzrok, zašto kod velikih projektov ništ dalje ne ide. Ako člani, ki sidu u jednom velikom brodu ne djelaju organizirano i koordinirano, onda se brod ne more gibati u nijedan smjer.

Matthias Wagner

Pod skupnim krovom

DAN MLADINE 2014

#DM14 #HVALA #KOLJNOF

25 LJET PAD ŽELJEZNOGA ZASTORA

Ovo je prvi dio članka Dr. Nikole Benčića, kim je prilikom 25. obljetnice opisao za Novi glas kako je on doživio vrime i pad željeznoga zastora.

I.

Nas gradišćanske Hrvate, nekada zapadnougarske Hrvate je povijest 20. stoljeća višestručno objamila svojim hladnim zagrljajem.

Ona je razderala četiristoljetno krhko zajedništvo na tri kusiće u Ugarsku, Austriju i Čehoslovačku, a da ni ne govorimo o klimavoj vezi prema matičnomu narodu u ku je stalno debelo mazala svoja svitovanja i hrvatska emigracija po svitu.

Moramo se pitati, koliko od toga more podnositi jedna slaba manjina kot je to hrvatska dijaspora našega prostora?

Tragedija je započela Prvim svitskim bojem, kada je na bojišći ostao mladi cvijet našega naroda, a Drugi svitski boj je na sve to samo stavio svoju korunu pustočenja, umaranja i izgaranja duš u našem narodu.

Činjenica da su po Prvom boju razderali jedinstveno tijelo našega naroda pokazuje stoprv sada svoje strašne posljedice, kada nam je hrvatstvo možda na jezičnom vrhu ali nije u duši, u našoj nutrini, možda samo u Freudovoj najdubljoj potsvisti, na dnu duševne pivnice.

Najrazornijim se je pokazao željezni zastor, ki se je povodom hladnoga boja postavio između Istočnoga i Zapadnoga bloka svita, ravno u našoj krajini, poprik naših sel i polja.

Ravno na 1921. postavljenoj granici od prik 300 km između Austrije i Ugarske se je povlikla bodljikava žica s minami i stražarskim turmi, tehnički zapor prik kojega se ni razgovarati nije moglo, samo nimo gledati prik njega u rodbinska sela.

II.

Pri kraju Drugoga svetskoga boja smo mi neja-ka dica znatiželjno, prez zaloga mišljanja, redovito gledala kako prik našega polja, otprilike mimo mjesta kade je danas granični prijelaz Čajta-Bucusu, u smjeru Čajte dolazila u šesteri redi četa u štrafastoj opravi, svako jutro, mlijedni, gingavimi koraki i od Kiselice prik na naš Valoš kopali uz granicu široke, duboke, trokutaste grabe, tankgrube smo mi razumili, a po ugarski samo tankčapde.

I to je išlo od čajtanskoga hatara, prik čenskoga (čembanskoga), na Porku. A uz tu veliku grabu su na nekoliko desetak metarova gradili duboke, debelimi gredami pokrite bunkere, za oficire se je reklo. Već onda su nas razdilili, Čajtance, Čence (Čembance), Porčane, Malo i Velikonardance, Gornje i Dolnje Čatarce širokom i dibokom grabom, na koj su Nemci kanili zastaviti rusko bojno ruljalo, ko se je od Staljingrada doruljalo do nas.

Kašnje sam na sveučilištu u Beču čuo o „Ostwallu“ i o Židovi u Rohunačkom štaglju, ki su

onovrimeno u maršu tirani uz granicu na teški robot da branu civiliziranu nimšku granicu od istočnih barbarova. I strašan je bio tajedan početkom aprila 1945., do neba su gorili štagliji i hiže, ruli štuki i front se je rivao najpr i najzad. A cijelo selo je pobiglo prema Sambotelu. Ali ne znam kamo su prošli Čenci (Čembanci) i Čajtanci?!

Kad je front prošao prema Aspangu i Beču se je utišala larma oružja ali tim veći nastao strah od plinjenja, rekviriranja, vaganjanja divičić i žen u selu. Mi dica nismo to jako uptili, mi smo bili zauzeti bojnim ostatki u hataru.

Prominio se je politički vjetar, samo od odraščanih smo ulovili ku-tu krpicu tihoga povidanja kako je ki-ta prik noći skrsnuo iz sela, da bi šušljali u uzi je, Kištarči je, kade drugdir, kako su ljudi vilami i cipi morali čuvati farof, da im ne otrprimu farnika.

Nišť nije hasnilo! Za 1948. je bilo zaključeno od KPU da će se uz austro-ugarsku granicu postaviti bodljikavi plot.

Onda još nije bilo govora o mina. I vrijeda po tom su nam zeli zemljišće na Valošu kade je rasla najlipša ditelina, ku su velikodušno podilili po boju seljakom i počeli postavljati dvoredne stupe od poldrugmetarne višine. I vrijeda nismo već dostali prilaza.

Pred plot su uspostavili stazicu, po koj su se mogli voziti džipom, a na daljini od nekoliko metarova izorali širji pojas, dobro ga zvlačili i redovito branom/zubatkom poravnali, da bi se vidili slijedi po njem, ke su svaki dan kontrolirali. Na kraju se je pak ispostavilo, da su postavili i nagazne mine med plot i postavili uz plot na dogled visoke turme za stražu.

Kad je pak jedan Nardanac, dosta daleko od plota, nagazio na signalnu raketu, ka mu se je

zarinula u pudalo je nastalo čisto jasno, da se ne smi pojti blizu plota.

Do postavljenja žice se je živo krijumčarilo. Hranu iz Ugarske, petrol, važiagače, kremen, mala industrijska dugovanja iz Austrije, živo tirale telice i bikići prik granice, nosili žganom opijeni praščići u Čajtu i Čembu i čudakrat je bilo nemira i striljanja carinarova, ki su vaganjali šmugljare.

Po spuščanju željeznoga zastora (tako ga je nazvao Winston Churchill već u marcu 1946.) na granici – fironge bi rekli naši – toga već nij bilo. Neki šikani šmugljari su ali i u tom plotu našli školje i šmugljali, u prvom redu ljude, ki su bili politički ugroženi u Ugarskoj.

To smo mi dica znali po rujanju blaga, ar govorilo se nije čuda, kada paori dva tri dane nisu mogli iz hermetisko zaokruženoga sela po frišku krmu za svoje blago, ko je od glada do drugoga dana rulo, da se je treslo cijelo selo.

Blagu nisu mogli zapovidati da mora mučati. Selo je došlo u tzv. uski pogranični pojas u ki se je moglo samo posebnom iskaznicom, a na kraju sela, uz pute su bile shranjene, skrite, stalne straže i kontrole.

Tako su ta sela izgubila čisto kontakt sa svojimi rodjaki na Ugri, a da ne velimo nišť o oni prik granice u Austriji.

Najočividniji primjer je zato bio grad Šopron u kojega se do kraja osamdesetih ljet nišť nije investiralo i zapravo stoprv oživio kada su Austrijanci dostali mogućnost da idu kupovati u grad, u kom su postavili Ugri posebne trgovine s povišenimi cijenami za Austrijance, ki su bezazleno, naivno, u jaganju za nekoliko pridobenh groši, ke su si prišporili na razliki med ugarskimi i austrijskimi cijenami, podupirali uzdržavanje, produženje komunizma.

III.

Sin moje strine, ada moj bratić, je 1951. ljeta u najjačoj Rákosijskoj diktaturi sa svojim oficirskim tovarušem prevladao željezni zastor krajem aprila. To je bilo uzbuđenje na hataru! Hermetično izoliranje, preiskanje polja i svakoga stana. Drugi dan se je šušljalo od stana do stana, da mrtvi ležu med plotom, ar je je rashitila mina. I svi smo mi to vjerovali, ar se je to govorilo podmučkoma. I to je bila jedna forma zastrašivanja!

Medtim, po nekoliko ljeti se je T. javio iz Kanade i početkom tretoga tisućljeta poiskao svoju staru domovinu. Onda nam je točno ispovidao kako su prevladali

granicu.

Najprije si je priskrbio u našem stanu klišće za rizanje vlake. (Majka je zbog te krivice došla u uzu, pak po tom je cijela familija dostala od ugarske vlade pet ljet deportacije na jedan salaš u Jászágú!) Već kilometar pred zastorom su se dali na puženje na lakti i tako napipali vlak, signalne rakete, pod kom su se na trbuhu i lakti pofuznuli skroz. Oko dvi ure su tribali dokle su došli do pojasa za slijede, kade su za sobom poravnali, natraške, utiske svojega tijela. A opasno djelo je došlo po tom, razrizati u škurini plot, napipati minu, deaktivirati minu (ča su se izvježbali na vojnom roku!), prerizati drugi plot i potrbuške otpuziti na austrijski

teritorij. Duralo je to sve skupa do rane zore. I onda se nije moglo skočiti i veselo zakriknuti: mi smo u Austriji!, ar je to onda bila ruska zona i bojati se moralo, da će je izručiti Rusom, ki bi je bili vratili u ugarsku vojsku, ravno pred vojni sud. I tako su se, piše, odšuljali do Salzburga, do američanske zone i javili austrijskoj žandarmeriji.

IV.

Otac mi je zaran umro, 1962. ljeta u protuliću. Nije izdurao štrapace komunističkoga paradizoma. Niti čeenske, niti bečanske rodbine, niti mene nisu pustili na

pokop. Strina u Čembi se je spravila u črno i prošla van na granicu, uz plot i iz vrha čeenske gorice sprehodila svojega brata. I stajala je uz plot na austrijskoj strani s molitvenikom i slušala nardanske zvone, plakala i zdihavala prik plota, škiljila u svoje rodno selo, da bar u duhu, prik granice sprehodi svojega brata na zadnji zemaljski put. To je bila ta ljudska, humana Kádárová država, ka se je bojala živih, a još već mrtvih, kako se je to ispostavilo 1989. prilikom otkrivanja parcele 301 na budimpeštanskom cimiteru, kade su ekshumirali ostatke Imre Nagya i njegovih tovarušev.

Nikola Benčić

Zajačimo si! sada i putem App-a

HKD je konačno prezentiralo aplikaciju za mobilne aparate kao smart-phone i tablet-komputore, ka sadržava jačke poznate i obljubljene pjesmarice „Zajačimo si“. Android-verzija je dostupna na Google Play. Verzija za iOS (iPhone, iPad, iPod) je dostupna na App Store.

Početakom 2013. je HKD prosilo za financijsko podupiranje aplikacije- a za mobilne aparate pri Saveznom kancelarstvu. Pokidob još nigdor nije napravio ovakov projekt, je bilo u Savjetu, ki tanači kancelara, čuda diskusijov: Što je to? Čemu to tribamo? U juniju 2014. su se mogla riješiti zadnja otvorena pitanja i tako osigurati financijska sredstva za završavanje ovoga projekta.

Tako su programirane dvije aplikacije (jedna za Android-bazirane aparate, druga za iOS bazirane aparate) i digitalizirale su se note. HKD je samo preuzelo koordinaciju projekta i je tako moglo jako eficientno koristiti pineze. Važno je bilo da si je društvo osiguralo prava za takozvani sourcecode. To omogućuje nadogradnje i modifikacije prez odvisnosti od drugih. Kroz samo male dodatne investicije se moru stvoriti od ove baze druge slične aplikacije. Izvan toga ima društvo nešto „u ruka“ za svoja vandavanja.

Prezentacija u dvorani ORF-a počela je jačkom zboru HKD-cev. Kad su oni zajačili himnu gradišćanskih Hrvatov se je publika odmah stala i pridružila. Potom je peljač manjinske redakcije, mr. Fred Hergovich, pozdravio nazočne i izrazio svoje veselje da se ov projekt prezentira u ORF-u. Kroz program je peljala moderatorica Viktorija Kuzmić.

Predsjednik HKD-a, ddr. Stanko Horvath, je u svojem govoru istaknuo važnost ovoga projekta kao znak modernizacije društva i za kontakt mladini, ka je budućnost našega naroda. Zadnja točka prezentacije je bila demonstracija aplikacije i predstavljanje projekta od peljača projekta, Matthiasa Wagnera. On je predstavio tehničke uvjete i razložio svaku odluku pri razvitku ovoga projekta. Odluka za Android i iOS kao operacijske sustave se je napravila zbog toga, ar nije bilo financijski moguće podupirati već sustavov. Android je proširen na 80% aparatov. Udio iOS-a je „samo“ 10%, ali kod aparatov, ki imaju već od 7" dijagonale je udio izmed 30% i 50%. Tako se je moglo podupirati s ovom odlukom i s postojećimi sredstvi najveć aparatov. Ako bude odziv dobar, onda bi se ponuda mogla proširiti i na Windows sustav.

Aplikacije koriste za sadržaj otvoreni standard MusicXML. Mnogi programi za pisanje notov nudjaju mogućnost za eksportiranje jačke u tom formatu. Tako je čuda ljudem omogućeno da prenosu jačke u formatu ki se more odmah prez modifikacije koristiti.

Na kraju svojega govora se je Matijas Wagner zahvalio HKD-u, ko se nije bojalo investirati relativno visoku svotu pinez u vrst projekta kakovoga još nijedno društvo prije nije ostvarilo. Posebna hvala je išla i na Savezno kancelarstvo i činovnicam dr. Christi Achleitner i mr. Bettini Neumeister, odgovorne za subvencije narodnih grup, ke su se dale osvidočiti od dobrih argumentov i ke su odobrile molbu za financiranje.

Isto tako se je zahvalio ORF-u, ki je stavio dvoranu na raspolaganje i ki je priredio lip bife, zboru „HKD-jci“ pod peljanjem Bruna Radakovića za oblikovanje i Viktoriji Kuzmić za moderaciju.

Kod razvitka i implementacije su uz Matthiasa Wagnera isto bili involvirani Mihael Schwarz, MA MSc (ki se je skrbio za iOS), Sigi Hajszan (za digitalizaciju notov) i Jennifer Jandrišić (za tekste).

Kod bifea su jur prvi gosti marljivo instalirali aplikaciju.

HKD

10 pitanja Rubenu Dimitri

1. Zač bi dali Vaš zadnji groš?

Naravno za instrumente i druge stvari u vezi s muzikom.
Ja sam kolekcionar u svakom pogledu.

2. 3 stvari ke bi na otok sobom zeli?

Gitaru, labdu i upaljač

3. Ča je najvažnija razlika med mužem i ženom?

Anatomija.

Žene imaju izvan toga dar, da napravu iz najtvrdjega muža janješce.

4. Ča ste kanili nastati kot dite?

Kauboj, Ninja, milijunaš i konačno muzičar.

5. S kim bi kanili jednoč večerati?

S klubom 27

(napomena redakcije: poznati muzičari ki su umrli s 27 ljet)

6. Ka je Vaša najdraža knjiga?

Parfum Patricka Süßkinda

7. Kade ste prebavili Vaš zadnji odmor?

To je bilo u Baškoj (na Krku) s mojim bendom.
Ja sam skoro svako ljeto u Hrvatskoj.

8. Bijelo ili črljeno, špricer ili osminka?

Slivovic! Ozbiljno: Bijelo vino samo špricano, črljeno vino u svi varijanta.

9. Kade se Vas more strefiti subotu u osmi?

Najčešće u sridnjem Gradišću.

Tote kade su moji dragi i kade je najbolja štimunga.

10. Moto žitka?

Živi tvoju strast, budi iskren i reci što misliš.
Sve drugo je trošenje vrimenta, a poznato je da je život kratak.

Generacija praktikum

ili zašto je još važno biti previše kvalificiran(a) za bijednu plaću (Hungerlohn)

Kao „izučeni“, morebiti prejak kvalificiran/a akademičar/akademičarka dandanas nije moguće dostati „pravi“ job ako se nima prakse. Generacija današnjih absolventov mora napraviti duplo već prakse, i to za manju plaću, nego pred 10 ljet. Ona generacija se zove „generacija praktikum“. Jedan fenomen nerazumljiv za generaciju naših roditeljev, staramajkov i stariociev. Ali dan danas uopće nije moguće dostignuti drugi stepen na karijerski stepenica, ako se nima prakse, ka je i morebit bila bez plaće (popularno je to u sektori kot filozofski i kulturni znanosti dizajnu i svi smjeri umjetnosti).

Otkad da je 2005. ljeta novinar Matthias Stolz (Stolz, 2005, http://www.zeit.de/2005/14/Titel_2fPraktikant_14, 21.09.2014) po prvi put hasnovao ov izraz u svojem članku o mladoj generaciji, ka se kot lakocijena pomoć na radni mjesti troši, obilježava (prägen) ta izraz današnju mladu generaciju. Ljetodan kasnije (2006.) je izraz ili rič „Generation Praktikum“ još i dostignula drugo mjesto u izbori za najnepopularniju rič ljeta. Fakt je da dandanas već nego 50% Austrijancev i Austrijankov pripada generaciji praktikum.

Najveći dio te generacije je jur završio svoje školovanje na sveučilišća i visoki stručni škola. Najveći dio te generacije išće radno mjesto, ali ako on dio nije uspješan, kani premostiti to vrime iskanja, jer poslodavci rado ne vidu ako gdo ima nedostatke (Lücken) u svojem životopisu. Iako su u ovoj točki mišljenja različna, jer neki eksperti velu da već nije dobro kao gotov akademičar i gotova akademičarka napraviti praktikum.

Ali još zato on dio generacije akceptira praktikum za malu plaću, tako rečeno „bijednu plaću“, jer kani sabirati iskustva u svojoj struki i

postojeće nedostatke ispuniti (a to je već nego 10% gotovih akademičarov). Za neke praktikante to ali znači i čemernu finacijsku situaciju („akademska bijeda“ Akademikerarmut) i puno duga, ako nisu srični da dostanu plaćenu praksu, finacijsko podupiranje ili još imaju drugi job da se moru održati.

U Austriji postoji i ta situacija da najveći dio jur za vrime študija i drugoga školovanja mora napraviti takozvanu obaveznu praksu. To je na primjer navada u škola kot HTL, HBLA i HAK, jer se školari i školarice jur dodatno zvanje uču. Dodatno se i veli neka školari i školarice (i iz gimnazije) napravu takozvane „Schnupperpraktika“, ako se zanimaju za neki posao i da im to neka pomaže pri odluci za zvanje i izobrazbu.

Na njemački škola (prvenstveno na gimnazija) je to jur praksa da mladi moraju napraviti jedan tajedan praksu u nekom zvanju/poduzeću ko je zanima. Ja osobno mislim da je to izvanredno dobra ideja i da bi se to moralo za 13-14 ljetne na austrijski škola upeljati. Uopće bi se podupiranje školara/školarice pri izboru smjera izobrazbe moralo izgraditi, i takozvano podučavanje ili „konsulting“ na austrijski škola ponuditi.

Moglo bi im se jur u mladi ljeti pokazati pute i mogućnosti, bolje podupirati je pri njevoj odluci i im morebit pokazati pute ki im još nisu bili poznati. Morebit bi onda bilo moguće „problem generacije praktikum“ uloviti i poboljšati?

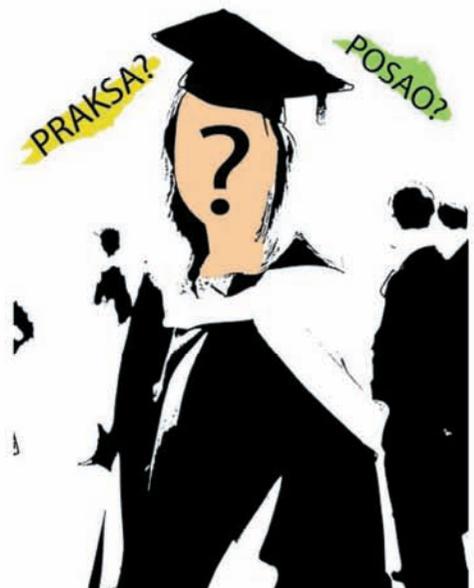
I ako nije lako dostati mjesto za praksu za voljeno mjesto koje je i plaćeno, ja svakomu iz vlašćega iskustva preporučujem da napravi praksu najmanje na 2 ili 3 različni mjesti - ako je moguće i u inozemstvu ili nekom internacionalno poznatom poduzeću. Prvič da vidi

različne situacije i različna poduzeća/djelatna mjesta, a drugič da morebit more isprobati situacije i u dvi različni pozicija, ako si on ili ona nije siguran/sigurna u odluci za buduće zvanje. Nauči se na svaki način svagdir nešto, svejedno je li je pozitivno ili negativno iskustvo!

Neki šefi rado vidu ako je kandidat/kandidatica jur napravio/napravila i dobrovoljnu praksu. Nažalost situacija praktikantov nije stoposto regulirana u austrijskom zakonu. Pomoć moru praktikanti dostati kod Djelatne komore, socijalnoga ministarstva i na ÖH-u.

Ufam se da će se situacija za buduću generaciju praktikum poboljšati, to znači da bi praktikanti dostali adekvatnu plaću za to djelo (jer djelaju kot pravi službeniki) i da im zakon dozvoli više prava.

Katja Wukovits

Održati siguran i dobro plaćen studentski posao u renomiranom poduzeću ili preuzeti neplaćeni praktikum u najvećoj austrijskoj online redakciji za šport?

Na prvi pogled ovo morebit nije laka odluka, ka je ali konačno pala jako brzo. Odlučila sam se naime za šestmesečni praktikum u redakciji online portala laola1.at.

Što su bili odlučni uzroci za moju odluku?

1. Odbiti jednu od tih rijetkih mogućnosti na području žurnalizma, naime apsolvirati praktikum u jednoj redakciji bi bilo nemarno.
2. Ov praktikum me nosi jedan korak dalje prema mojemu cilju, postati žurnalisticom za šport.
3. Činjenica da sam kroz zadnji posao zaslužila dost pinez da morem preživiti šest misec bez plaće, me je malo umirila.

Još pred prvom službom sam doživila prvo pozitivno presenećenje, kad se je - u oglasu za posao još neplaćen - praktikum ispostavio kao (iako nek slabo) plaćen praktikum. Ali došlo je još bolje: Nitko me nije zadilio za kuhanje kave ili za skeniranje i kopiranje, nego ja sam bila od prvoga dana punovaljan kotrig redakcijskoga

tima. Uvezali su me u (skoro) sve zadaće, ja sam smila samostalno pisati tekste, sudjelovati na konferencija za novinare ali i peljati intervjuje s poznatimi športaši kot na primjer sa skijašem-skakačem Gregorom Schlierenzauerom.

Ja sam se u toku praktikuma naučila što znači biti športska žurnalistica - da svenek moram biti dobro informirana, kreativna i predvidljiva (intuitivna). Da to nije devet-do-pet-posao od ponediljka do petka nego redakcija mora biti zauzeta skoro sve vrime, i na svetke, a pred svim i na vikend. Ali to sve nije tako strašno, ako nek imaš veselja na poslu. U ovi šest miseci nije bilo niti jednoga dana da nisam rado išla na posao - svejedne da li na vikend ili na na svetke -. Ja sam jednostavno uživala svoje djelo, i je još svenek uživam!

Retrospektivno sam se bez sumnje u ovih šest miseci već naučila nego u skoro četiri ljeti na sveučilišću. Ovo je bio PRAKTIKUM, ki si je ovo ime i zaslužio. Došla sam do puno novih iskustav i upoznala sam ljude ki su važni u ovoj branši. Iako se je kip o mojem najdražem poslu malo relativirao, velik dio mojih očekivanj se je ali ispunio i tako je ov praktikum očvrstio moju nakanu postati žurnalisticom za šport.

Sve u svem bi se i ponovno odlučila za ov praktikum.

Daniela Kulovits

Praktikum je očvrstio nakanu

Zovem se Franz Lukas Gupper i živim u Željezni. Prije dvije godine počeo sam svoj studij „Međunarodne ekonomske odnose“ na Visokoj stručnoj školi u Željezni.

Zbog toga, što sam strastveni gradišćanski Hrvat i što me zanima hrvatski jezik i ekonomija, odlučio sam se za ovaj studij. Na Visokoj stručnoj školi u Željezni imam odlično međunarodno obrazovanje u tom pogledu. Uz široku i sveobuhvatnu ekonomsku edukaciju također uživam privilegiju dobiti stručno usavršavanje na engleskom i hrvatskom jeziku.

U sklopu svoga studija obavezno moram u petom semestru apsolvirati stručnu praksu u Hrvatskoj, jer sam se odlučio za ovaj slavenski jezik u okviru studija (ruski, češki, poljski su drugi primjeri za izbor jezika). Svaki student je odgovoran da pronađe tvrtku, gdje može odraditi svoju praksu. Ujedno je i odgovornost studenta organizirati smještaj i boravak. Zaposlen sam sada do Božića kao praktikant pri Porsche leasingu u Zagrebu.

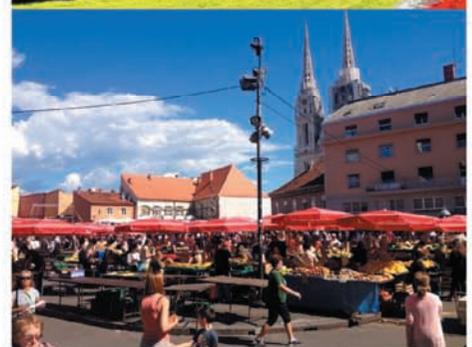
Od prvog dana na poslu su me zaposlenici ove tvrtke prihvatili raširenih ruku i pozdravljali su me srdačno. U Porsche Leasingu imam optimalne uvjete za prikupljanje svojeg prvog radnog iskustva i mogu skupiti prve dojmove u svijetu rada. Osim toga mogu i ovdje svoje stečeno teorijsko znanje i svoje radno iskustvo proširiti u inovativnoj tvrtki kao Porsche Leasing. Uvjerem sam da mogu izvući iz ove stručne prakse samo prednosti za svoju buduću karijeru. Stanujem zajedno s hrvatskim studentom u stanu. Tako imam i mogućnost da mogu poboljšati svoje hrvatske jezične vještine. Uvijek mogu razgovarati s cimerom i zbog toga može i on naučiti malo njemački od mene.

Živim sada već mjesec dana u ovom nepojmljivom gradu punom iznenađenja. Posebno sam fasciniran time što Hrvati uživaju njihov život temperamentom i strasti. Bez obzira jeste li na Trgu Bana Jelačića, na glavnoj tržnici Dolac ili u parku Maksimir - Zagrepčani oživljavaju grad s otvorenosti i ljubaznosti! Ukoliko mi se ukaže prilika da ponovo budem u mogućnosti da pohađam stručnu praksu ili semestar u inozemstvu, svakako ću iskoristiti ovu priliku i prihvatiti ovaj izazov. Na kraju samo mogu preporučiti svakom studentu da otiđe u inozemstvo da upozna nove kulture i ljude i stekne iskustvo života.

Franz Lukas Gupper

Stručna praksa u Zagrebu

Volontarijat

“dobra stavka u CV-u”

Zašto si se odlučila napraviti volontarijat?

Nakon što sam završila preddiplomski studij informacijskih znanosti u Osijeku, preselila sam se u Zagreb, te sam upisala diplomski studij Muzeologije i upravljanja baštinom. Pošto je to velik grad, a ja nisam imala puno poznanika, odlučila sam se javiti jednoj kustosici u Etnografskom muzeju, te sam ju pitala želi li da volontiram za nju. Ona je rekla da bi me vrlo rado podučavala, te sam ubrzo počela volontirati.

Osim poznanstava koja sam stekla tijekom skoro dvije godine koliko volontiram u Muzeju, stekla sam puno iskustva u praksi. Često se na fakultetima dobije samo teorijsko znanje, a čak i kad pojedini fakultet sadrži praktičnu nastavu, ona je kratkotrajna i nedovoljna. Studenti koji nemaju praksu završe fakultet. Iako nisu bili vezani za struku, često znaju sve i kako bi trebalo biti u teoriji, no svi smo mi svjedoci da praksa ipak pokazuje drukčije. Studenti koji imaju praktično znanje iz područja kojim se žele baviti kompetentniji su za poslove i ne trebaju dodatne edukacije kada dođu na radno mjesto.

Volontiranje koje nema veze sa strukom je također dobrodošlo. Osobe koje volontiraju (bez obzira jesu li studenti, učenici ili nezaposleni) stječu krug ljudi koji im mogu lakše pronaći posao, osjećaju se korisnima zajednici i na lijep i ugodan način troše svoje slobodno vrijeme.

Kako izgleda tvoj posao?

Moj posao je raznolik. Najčešće fotografiram muzejske predmete zbirke u dogovoru sa svojom mentoricom, a zatim te fotografije uređujem u Photoshopu. Pomažem kada je u pripremi povremena izložba, te sudjelujem u muzejskim radionicama u suradnji s muzejskom pedagoginjom. Osim tih poslova sudjelujem u čuvanju izložbi.

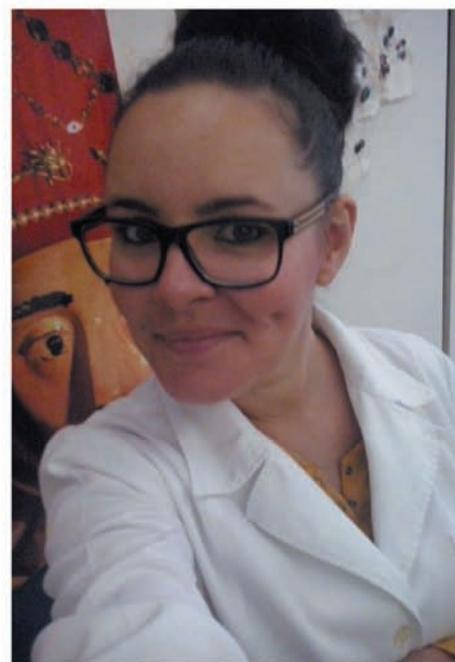
Što si očekuješ od volontarijata?

Od volontiranja očekujem da ću steći praktično znanje s kojim ću biti kompetentnija za budući posao u struci, vidjeti kako muzejski svijet funkcionira zapravo, a ne kako piše u knjigama iz kojih učimo za ispite, te proširiti krug poznanstava u struci. Volontiranje je uvijek dobra stavka u CV-u.

Je li je u Hrvatskoj obično za studente da napravu volontarijat?

Mnogo studenata koje ja poznajem volontiraju u raznim udrugama, ali nije toliko uobičajeno. Na žalost, mnogo ljudi također smatra da je volontiranje gubljenje vremena jer nema, tobože, nikakve financijske koristi. Ponekad studenti volontiraju radi društva, ponekad u želji za iskustvom, a ponekad radi dosade. Ipak, rekla bih da po mom mišljenju većina studenata u Hrvatskoj ne volontira.

Dolores Miličić, Zagreb

Zajačimo si

klikni na simbol ili i išči „zajačimo si“
Apple App Store Google Play Store

P.b.b.
Nr.: GZ02Z032501M

Erscheinungsort: Eisenstadt
Verlagspostamt: 7000 Željezno/Eisenstadt